

BIỆT THỰ HOÀNG HOA

Tháng 9. Những cánh cổng đã được đẩy ra, những cửa sổ đã không còn khép lại. Từ sáng ngày thứ hai 4/9/2023, ở Pháp, những cổng trường và những cửa lớp của gần 60,000 trường học đã được mở ra, đón 12 triệu học trò “tung cánh chim tìm về tổ ấm”! Trên khắp các nẻo đường, từ phố thị đến thôn làng, là những vòng xe quay, những bước chân rộn rã. Giữa những xôn xao cười nói, tay bắt, mặt mừng, có cả những tiếng khóc... thét của các đảng nhi đồng tí hon, lần đầu đi... mẫu giáo! Trong con số 12 triệu năm nay, là 6 triệu tiểu học, 3.5 triệu đệ nhất cấp, 2.3 triệu đệ nhị cấp (tính cả sinh viên các lớp “prépa” / “dự bị”, để thi vào các trường kỹ sư). Ngoài 12 triệu học sinh, là 1 triệu cô, thầy và các nhân viên phòng ốc, cantine, v.v.

2 tuần sau, 18/9, sẽ là ngày tựu trường của 3 triệu sinh viên (+ tân sinh viên)!

Giống như ngày bãi trường, ngày tựu trường cũng là một ngày vui. Vui vì gặp lại bạn bè. Vui vì có người chơi với. Khác chẳng là cái tâm trạng hồi hộp trước “tương lai”: bạn cũ nào sẽ học chung lớp? thầy cô mới có khó tánh không? Nhất là những cô cậu bị đổi trường do gia đình đổi chỗ ở.

Tháng 9. Tuy mùa hè vẫn còn nhưng không phải vì thế mà tháng 9 phải có những ngày nóng muốn... điên luôn. Như những ngày hôm nay, với cái nhiệt độ lòng vòng ở con số 32, 33°C!!! Nắng gắt như thế này, buổi trưa đã không có một vạt lụa Hà Đông nào để cho người tha hương “đi mà chột mát” mà cả buổi chiều, cái nóng ngoài vườn vẫn làm cho bữa cơm không còn “bon appétit” sau một ngày cày cày mệt nghỉ, vẫn đánh thức người giữa khuya vì “càng nóng bao nhiêu càng muốn... uống / một lon bia lạnh: mát vòng ôm!”. Khổ nhất là khi xe buýt, xe lửa không có máy lạnh, mà phải bị ngồi gần mấy ông bà áo đầm mờ... “hôi”!

Tháng 9. Nóng như thế này càng làm nhớ thêm cái tháng 9 ở đảo Air–Raya (Nam Dương), tháng cho rừng xanh thêm xanh, cho biển buồn thêm buồn, với “mùa mưa tháng 9”. Mưa ào ào, mưa rì rào, lúc chậm, lúc nhanh nhưng nhịp điệu nào thì cũng nghe buồn bã. Tiếng mưa rớt trên mái tranh kéo về tiếng mưa rơi trên mái tôn hàng xóm “bên nhà”. Chính những cơn mưa tháng 9 này đã khiến tôi viết ca khúc đầu tiên ở hải ngoại: “Hát, đêm dài Air–Raya” mà sau này có anh “nhạc sĩ”, không biết tự trọng, trong một cuộc nói chuyện với Jimmy Nhật Hạ, đã tro trên nhận là một “sáng tác” của anh ta! “Hát cho đồng hương nghe / mùa mưa tháng 9 đã về”. Câu hát mở đầu đó, khi rời đảo sang đây, tôi đã viết lại thành “mùa mưa xa xứ đã về” cho phù hợp với thực tại! (*)

Tháng 9. Tôi không biết ngôi biệt thự “đỏ” bây giờ ra sao? Chắc chắn là khóm cúc vàng tươi trước sân nhà đã không còn nhưng người ta có phá bỏ cái villa xinh xắn đó thay vào các cao ốc, hàng quán, mở rộng phố xá, v.v.? Lên Sài Gòn những năm cuối trung học, tôi đã chưa biết hết Sài Gòn (Gia Định), lại thêm 44 năm xa quê hương, Sài Gòn bây giờ, với tôi, chỉ còn là một vài khu phố chính. Nên, tôi không nhớ căn biệt thự đó ở đâu, dường như nó ở Gia Định (?), chỉ biết là trước nhà có đường rầy xe lửa và có những chuyến tàu thỉnh thoảng qua ngang.

Sống trong biệt thự là 5 người phụ nữ. Bà mẹ và 4 cô con gái, cô thứ hai 19 (nhưng còn học terminale!), cô thứ ba 17, cô út 15. Bác gái là đầm lai (Bố Tây, Mẹ Nam Kỳ). Bác trai là Tây. Nên mấy đứa con gái đều y như... “đầm”(75%).

Khi tôi theo người bạn đến chơi nhà, đầu 1976, thì Bác trai đã dẫn cậu con trai sang Pháp và đang lo giấy tờ để mang cả gia đình sang. Tôi không nhớ rõ lần đầu gặp mấy “hoa” là ngày nào nhưng chắc chắn phải là trước ngày mùng 2 Tết (1976), ngày mà bạn tôi và tôi được Bác gái kêu đến ăn Tết cho vui, nhất là để hát nhạc “quốc cấm”. Mấy kiều nữ đều là dân “Cút” (Marie Curie), nhưng anh con trai trường Việt là tôi thì xem như “ne pas”, tình bơ hát mấy bài tử bằng cái accent-Hai-Lúa của mình (!): La maladie d’amour (Sardou); Mal, Oh mon amour, Nue comme la mer... (Christophe), Adieux sois heureuse, Ensemble... (Art Sullivan), La Musica (Patrick Juvet), Un belle histoire (Fugain), C’est ma prière, Rien qu’une larme (M. Brant), v.v. Xong, để thay đổi không khí, lại lôi mấy “Tình ca nhạc trẻ” (nhạc ngoại quốc lời Việt) của các ông Phạm Duy, Vũ Xuân Hùng, Nguyễn Duy Biên, Trường Kỳ, v.v. Khán giả và “ban nhạc” ca hát, cười giỡn rất tận tình. Bác gái vui lắm, nên khai chai rượu tây khai vị (dường như là Martini?) mời 2 “nhạc sĩ” nhất xị mở mang trí tuệ. Nào ngờ, 2 anh sinh viên cù lần, chưa bao giờ uống “rượu tây”, thấy ngọt ngọt nên cạn ly đây, đây ly cạn. Rốt cuộc nằm lăn quay ngủ trên canape, đến 12h đêm mới tỉnh giấc, nhờ Bác gái còn thức, nên mở cửa cho về! Nếu không, chẳng biết làm sao cho đỡ quê với mấy kiều nữ sáng mùng 3!!!

Tháng 9/1976. Một buổi trưa, không biết sao, tôi đạp xe lên ngôi biệt thự “hoàng hoa”, búi ngùi nhìn cảnh cũ, nhớ quay quắt “người xưa”, “người” vẫn xem tôi như một ông anh vui tánh, nên hồn nhiên đùa giỡn, ca hát với “anh”, đâu biết rằng “anh” đã nhiều đêm mất ngủ vì “người”!

Biệt thự “Hoàng hoa”

gởi A.

Khi bé về...

yên một chốn xa

Con tàu ngơ ngác kéo từng toa

Toa đây, nhưng có bao nhiêu khách

Nhớ bé ngồi mơ mộng trước nhà?

*Anh đạp xe lên, để... đạp về!
Đầu đường không một cánh tay che
Đầu căn nhà cũ vàng hoa cúc
Đã bắt đầu xanh những lá me!*

*Vội cây đàn mục rã âm thanh
Anh hát, rồi nghe ngóng một mình
Bé ơi, ngày bé xa quê mẹ
Có thấy buồn khi hết thấy... anh?!*

*Khi trở về...
anh gom nhớ thương
Ủ vào trong hộp, cất trong rương
Một mai, mất hết trong đời sống
Thì vẫn còn hương khóm cúc hoàng!*

9/1976

BP

(*) [The Jimmy Show | Nhạc sĩ Ngọc Trọng | YouTube \(phút 9:15\)](#)

Nguồn: Internet eMail by **th** chuyên